

Политическият жавот на България през този кратък, но важен период се характеризира със следните от по-крупно значение явления:

Преди всичко на чело на управлението бяха поставени от Фердинанда три партии, които се бяха обявили против Балканския съюз от самия момент на неговото създаване и които през 1913 г. прибегнаха до ненужни улични заплашвания към Фердинанда, за да осуетят всеки опит за едно миролюбиво разрешение на междусъюзническите спорове. Тия три партии: радослависти, стамболовисти и тончевисти, които бяха монополизирали всяка патриотическа идея и пееха химни за величието на България, образуваха така наречената „патриотическа концентрация“, която даде на страната едно правителство, състоящо се от лица, едни от които носеха клеймото на I-ия Държавен съд за най-вулгарни престъпления, а други бяха изправени да отговарят пред II-я Държавен съд за още по-многобройни и по-позорни деяния. В един момент, следователно, когато в Европа се приближаваха и настъпиха събития от най-съдбоносно за всички народи значение, когато всички те извикаха на чело на управлението си най-умните, най-прозорливите, най-способните свои държавници, начело на управлението в България Фердинанд постави хора, които най-висшият съд в страната, „ума и сърцето на българското правосъдие“, бе признал за престъпници и беше ги счел за недостойни да бъдат не само управници на страната в най-важните моменти на нейната история, но недостойни да бъдат носители и на най-елементарни граждански и политически права. Това беше първият крупен акт, с който се започна обновата на България.

На това правителство, което се ползуваше с пълното доверие на цар Фердинанда, народът в